

Friendship Sports Centre Deel 16: Sponsorloop Iedere Meter Telt

‘Je loopt niet mee voor de gezelligheid!’

In het Friendship Sports Centre in Noord zijn dagelijks honderden mensen met een beperking actief. Wie zijn die sporters, trainers en begeleiders en wat is hun verhaal? Het Parool kijkt rond op een bijzondere plek. Deel 16: sponsorlopers van alle leeftijden.

Laura Obdeijn
AMSTERDAM

“Vijf, vier, drie, twee, één!” Door een oranje toeter klinkt het startschot voor de deelnemers van de sponsorloop bij het Friendship Sports Centre. Een paar kinderen gaan er als een speer vandoor, een oudere jongen in een rolstoel wordt in flink wandeltempo voortgeduwd, terwijl een vrouw – ook in rolstoel – zichzelf steppend vooruit rolt. Een deelnemer in een fluorescerend geel sportshirt loopt juist stapje voor stapje, voorzichtig en met een wandelstok.

Over een rondje doet hij twintig minuten, maar hoe je je meters maakt is vandaag onbelangrijk. Tijdens Iedere Meter Telt gaat het er vooral om dát je ze maakt om op die manier zoveel mogelijk geld op te halen voor het behoud van de sportplek. ‘Het Friendship Sports Centre moet honderd worden.’

Een vast doel hebben de meesten niet voor ogen: ‘een rondje of zes’, of ‘tot de adem op is’

Opa Bertus Koopmann (80) is de oudste deelnemer en loopt met zijn kleinzoon Bruce Munier (13). Beiden zijn bekend met het terrein. Bruce heeft in het voetbalteam en opa Bertus sport er twee keer per week ‘keihard’. Wie gaat harder? “Ik loop hem er wel uit,” zegt Bruce, “maar zeg dat maar niet tegen hem.” Hij grinnikt. “Ik dacht het niet,” reageert zijn opa: “Ik kan hem wel bijhouden, hoor.”

Apetrots op allebei

Een vast doel hebben de meesten niet voor ogen: ‘een rondje of zes’, of ‘tot de adem op is’. Veel bedragen – variërend van 15 tot 2000 euro – staan immers al vast. Sommigen lopen voor zichzelf, anderen voor de kinderen en jongeren met een beperking die er sporten, of voor de ouderen die hier kunnen badmintonnen en tennissen.

Monique Munier (45) staat bij het eindpunt klaar met water voor haar vader en zoon die een energiestofwisselingsziekte heeft. Ze is apetrots op allebei. “Het is ongelooflijk wat hier op het sportcentrum allemaal gebeurt en mogelijk gemaakt wordt voor jong en oud. Zonder dit zou hij,” ze kijkt naar Bruce, “nooit zo gemakkelijk kunnen sporten.”

Ook Debby de Wit (26) heeft haar hardlooppak uit de kast getrokken en komt met rode wangen na een rondje over de finish. “En nog één,” roept haar supporter vanaf de zijlijn. “Je loopt niet mee voor de gezelligheid!”

De Wit doet aan streetdance, boogschieten en fitness op het sportcentrum, dus moe is ze ook na tweeënhalve rondje nog niet. “De club moet gesponsord worden.”

Opa Bertus draait de dop op zijn waterflesje,

haalt zijn hand langs zijn mond om de laatste druppel weg te vegen. De pauze is voorbij en hij zet de pas er weer in. Er moeten tenslotte nog wat meters gemaakt worden.

Hoeveel rondjes nog? “Zoveel we kunnen,” zegt Bruce, terwijl hij achterom kijkt naar zijn opa die achterwaarts weg dribbelt. “Hé joh, waar blijf je nou?!”

FOTO MARC DRIESSEN